

живописна и въ сжщото време възвишена сцена“ — разказва въ споменитѣ си капитантъ на Радецки. — „Тогава се раздаде единъ гласъ и всичкитѣ нападаха на колѣне и останаха въ това положение... Много отъ тѣхъ цѣлуваха земята, която бѣше тѣхно свято отечество и която твърде скоро щѣше да ги приеме въ себе си...“

Семейството на учителя се е прилепило до оградата и мълчи, впило очи въ кръста. По дървената скеля се качва войникъ-граничаръ, отива до Орѣхово. Широко пѣтъ води отъ пристанището право на югъ. Тамъ чака каруца и въ нея се настаняватъ адвоката и господинтъ въ голфъ, които сж слѣзли тукъ. Каруцартъ шибва конетѣ и колата изчезва въ облаци прахъ.

Рѣката отново понася параходчето, каточе го плъзга по лъскавата си неподвижна повърхностъ. Горещината се засилва, приближава обѣдъ. Нѣкжде по ромънския брѣгъ пици локомотивъ, надъ зеленината бѣгатъ парцали пушекъ. Де отива тоя невидимъ влакъ, тамъ нѣкжде задъ върбитѣ, до които се полюлѣва праздна лодка съ едно гребло?..